

Ann Cleeves
Oase roșii

Copyright © 2009 Ann Cleeves
Titlu original: „Red Bones”
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2016, pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1
e-mail: editura@crimescenepress.ro
tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43
www.crimescenepress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CLEEVES, ANN
Oase roșii / Ann Cleeves ; trad.: Raluca Ștefan. - București : Crime Scene Press, 2016
ISBN 978-606-94185-4-3

I. Ștefan, Raluca (trad.)

821.111-31=135.1

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: ALEXANDRU ARION

Tehnoredactor: MIHAELA DAMIAN

Bun de tipar: octombrie 2016

Tipărit în România, C.N.I. CORESI S.A., Imprimeria Ardealul - Cluj

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Ann Cleeves

Oase roșii

Traducere din limba engleză de Raluca Ștefan

CRIME SCENE PRESS
2016

Capitolul 1

Anna deschise ochii și văzu două mâini mânjite și încleiate de sânge. Nu aveau chip. Îi țiuiau urechile. Credea că e la Utra și că Ronald îl ajută pe Joseph să mai omoare un porc, ceea ce ar fi explicat sângele, mâinile mânjite și zgromotul asurzitor. Brusc, realizează că vocea care urla era chiar a ei.

Cineva îi așeză o mână uscată pe frunte și îi șopti cuvinte pe care ea nu le înțelesese. Îl înjură pe cel care o atinsese.

Alt val de durere.

Deci asta simți când mori.

Probabil că anestezicul își pierdea efectul, fiindcă, într-un moment de claritate, deschise ochii, într-o lumină artificială extrem de puternică.

Nu, asta simți când naști.

– Unde mi-e copilul?

Auzea cuvintele ca din depărtare, din cauza Demerolului.

– Nu putea să respire singur. Tocmai l-am pus puțin pe oxigen. E-n regulă.

O voce de femeie. Localnică din Shetland, ușor condescendentă, dar convingătoare, și asta conta cel mai mult. Ceva mai încolo, un tip cu mâinile mânjite de sânge până la coate rânjea încurcat.

– Îmi pare rău, îi spuse, mai rămăseșe placentă. Mai bine să scapi de ea aici decât în amfiteatru. Mă gândeam că n-ai vrea aşa ceva, după o naștere cu forceps; îmi imaginez că nu a fost deloc ușor de suportat.

Anna se gândi din nou la Joseph, la oile de pe dealuri care fătau și la corbi care zburau cu placentă în ciocuri și gheare. Nu se așteptase la aşa ceva. Nu-și închipuise că nașterea putea fi atât de violentă, atât de brutală. Se întoarse și-l zări pe Ronald; încă îi ținea mâna întrale lui.

– Îmi pare rău că te-am înjurat, îi spuse Anna.

Văzu că plânsese.

– Mi-a fost atât de teamă, răspunse el. Pur și simplu am crezut că o să mori.

Capitolul 2

– Anna Clouston a născut aseară, spuse Mima. O naștere grea, se pare. S-a chinuit o zi întreagă. O țin internată câteva zile, să o aibă sub supraveghere. Are băiat. Încă unul care o să urce la bordul *Cassandrei*.

Îl aruncă o privire complice lui Hattie. Mima părea teribil de amuzată de nașterea dificilă a Annei. Pentru că îi plăcea haosul, dezordinea, suferințele altora. Avea subiect de bârfă și asta îi menținea spiritul treaz. Sau cel puțin asta spunea ea când se așeza în bucătărie la o cană de ceai sau de whisky să-i povestească lui Hattie ultimele nouăți de pe insulă. Hattie nu știa ce să credă despre copilul Annei Clouston – nu pricepea farmecul copiilor și nu era în stare să-i înțeleagă. În mintea ei, un copil era o complicație în plus.

Erau la Setter, pe câmpul din spatele casei. O rază dulce de primăvară gădila paravanul improvizat din plastic albastru, roaba și șanțurile marcate cu o bandă colorată. Parcă văzându-le pentru prima oară, Hattie își zise că făcuseră vrajite bucate aceea de pământ. Înainte de sosirea echipei de la Universitate, Mima putea să privească de pe pajîștea înclinată spre lac. Acum, chiar și la început de anotimp, locul era plin de noroi ca un sănțier de construcții, iar câmpul vizual al Mimei era blocat de grămada de pământ. Roaba lăsase brazde de-a lungul întinderii de iarbă.

Hattie își ridică privirea deasupra obstacolului de noroi, spre orizont. Era cel mai expus sit arheologic pe care lucrase vreodată. Shetland era numai cer și vânt, peste tot. Niciodată de vreun copac

care să țină adăpost.

Îmi place la nebunie aici, se pomeni spunându-și. Îmi place mai mult ca oriunde pe lumea asta. Vreau să-mi petrec tot restul vieții aici.

Mima întinsese prosoape pe frânghia de rufe, cu o agilitate surprinzătoare pentru vîrstă ei. Era aşa de scundă, că trebuia să se ridice pe vîrfuri. Hattie își zise că părea mai degrabă un copil care merge întruna pe vîrfuri. Coșul de rufe se golise între timp.

– Hai în casă la micul dejun, o invită Mima. Dacă nu pui niște carne pe tine, o să te sufle vântul curând!

– Râde ciob de oală spartă, zise Hattie și porni în urma ei, peste peluza acoperită cu iarbă, spre casă.

Privind-o pe Mima legănându-se în față, Hattie avea senzația că femeia asta era atât de fragilă și de mică încât ar fi putut să fie luată într-o bună zi pe o pală de vînt, până peste mare. Cu siguranță ar fi vorbit și s-ar fi hlizit în timp ce zbura, până când ar fi dispărut de tot, cu trupul răsucindu-i-se ca un zmeu în bătaia vântului.

Bucătăria toată era inundată de parfumul unui buchet de zambile, așezate într-un vas pe pervazul ferestrei. Erau de un albastru pal, cu urme de alb.

– Foarte frumoase, spuse Hattie și se așeză la masă, după ce-i făcu vînt pisică ca să elibereze scaunul. Sunt primăvăratice.

– Io nu prea le văd rostul, comentă Mima în timp ce se întindea după o tigaie pusă pe raft. și urâte, și împuște. Mi le-a dat Evelyn și trebuia să fiu teribil de recunoșcătoare pentru asta. Dar le vin eu de hac rapid. Nicio plantă de casă n-a reușit să supraviețuiască pe lângă mine.

Evelyn era noră-să și, totodată, subiectul preferat a numeroase plângeri și văicăreli.

Toată vesela și tacâmurile din casa Mimei erau jegoase dar Hattie, de obicei teribil de mofturoasă în privința mâncării, aici înghițea tot ce primea în farfurie. Azi, Mima făcea scrob.

– Se ouă găinile iar, și spuse. Să duci niște ouă la Bod.

Ouăle erau pline de găină și de paie, dar Mima le crăpă direct în castron și începu să amestece cu furculița. Instantaneu, fața de masă deja pătată cu ulei dobândi straturi noi de albuș translucid și gălbenuș vâscos. Cu aceeași furculiță, femeia luă o bucată de unt dintr-un pachet și o aruncă în tigaia de pe aragaz. Untul sfârâi și Mima se grăbi să toarne și ouăle. Completă meniul cu două felii de pâine prăjite direct pe plită și toată bucătăria se umplu de miros de ars.

– Unde e Sophie în dimineața asta? întrebă Mima, când se apucă să mănânce. Avea gura plină și proteza nu î se potrivea foarte bine; dură ceva timp ca Hattie să înțeleagă ce-i spune.

Sophie era asistentă lui Hattie pe sit. De regulă, Hattie se ocupa de planificare și de pregătirile necesare. Era proiectul ei de doctorat, până la urmă, și era obsedată ca lucrurile să fie făcute fără cusur. În dimineața aia, însă, se grăbise să ajungă cât mai repede pe săntier. Îi făcea bine să mai ia o pauză de Sophie, mai ales că-și dorea să stea singură la taclale cu Mima. Mima o plăcea pe Sophie. Cu ceva timp în urmă, fetele fuseseră la sala de festivități a comunității, iar Sophie se transformase în sufletul petrecerii și toți băieții se aliniaseră în fața ei și-o invite la dans. Tipă flirtase cu toți, chiar și cu cei însuși. Hattie o urmărise toată seara, nervoasă și cu dispreț, dar și cu invidie, ce-i drept. La un moment dat, se trezise cu Mima în spate, care-i urlă în ureche: „Fata asta îmi amintește cum eram eu la vîrstă ei! Tot aşa roiau băieții și în jurul meu! Doar se distrează, nu înseamnă nimic! Ar trebui să te mai relaxezi puțin!”

Ce-am mai dus dorul locului astuia în timpul iernii! Whalsay! se gândeau Hattie. Ce i-am mai dus dorul Mimei!

– Sophie lucrează o vreme la Bod, și spuse. Hărțogărie, știi cum e. O să revină curând.

– Și? continuă Mima, privind-o cu ochi ca de uliu pe deasupra căni. Îți-ai găsit și tu un prieten cât ai fost plecată? Un tip studios și arătos de la Universitate, poate? Să-ți țină și tie de cald în nopțile alea lungi de iarnă?

– Nu mă necăji, Mima.

Hattie își tăiașe o bucată din felia de pâine, dar o lăsa neatinsă. Nu-i mai era foame.

– Poate îți găsești un tip de pe insulă. Sandy e tot neînsurat și ai putea să nimerești și mai rău. Măcar e mai vioi ca mă-sa.

– Evelyn e o tipă de treabă. S-a purtat foarte frumos cu noi. Mulți de pe insulă au comentat împotriva șantierului și săpăturilor dar ea ne-a ținut mereu partea.

Mima n-avea de gând să renunțe atât de ușor la despicarea în patru a firului vieții amoroase a lui Hattie.

– Eu zic să ai mare grija, fată. Să-ți găsești un băiat bun, care să nu-ți rupă inima. Eu știu bine cum e. Jerry al meu nu era deloc ușă de biserică, aşa cum îl credeau unii. Miurea o duce și fără om, spuse ea în dialectul specific locului. Miurea poate. Eu o duc fără om de mai bine de șaizeci de ani, continuă și îi făcu lui Hattie cu ochiul, iar ea pricepu că, deși nu era măritată de atâta amar de vreme, asta nu înseamnă că Mima n-avusese parte de bărbați la viața ei. Se întreba ce altceva voia să-i spună, de fapt.

Imediat după ce au spălat vasele, Hattie s-a întors pe șantier. Mima rămăsese în casă. Era joi, ziua în care ea îl primea pe Cedric, un admirator. Toată iarna se gândise la locul acesta și amintirile o încâlzeau întocmai ca un amant. Obsesia pentru arheologie, insula și oamenii de aici îi rămăseseră în suflet: Whalsay, un proiect și o ambiație unice. Pentru prima dată în ani de zile, simțea fiori de entuziasm. Zău aşa, ce mi-o fi venit? se gândeau. Rânji. Trebuie să fiu atentă. Oamenii vor crede că am înnebunit și mă vor închide iar. și chestia asta o făcu să zâmbească din nou.

Când Sophie sosi, Hattie îi ceru să pregătească o excavație de probă.

– Dacă Evelyn vrea să facă voluntariat, trebuie să-o instruim ca lumea. Hai să curățăm o zonă de lângă săpăturile principale.

– La naiba, Hat! Chiar trebuie să-o aducem aici? E simpatică, dar te

plictisești de moarte cu ea.

Sophie era înaltă și zveltă, cu un păr bogat și lung. În timpul iernii lucrase pe post de cameristă într-o stațiune din Alpi, ca să ajute un prieten, și acum avea pielea bronzată și strălucitoare. Era o tipă încrezătoare și relaxată și lăua totul cu ușurință și detașare. Hattie se simțea ca o dronă nevrotică când era lângă ea.

– E una dintre condițiile proiectului nostru în Shetland, să încurajăm implicarea comunității. Știi bine chestiile asta, îi explică Hattie. Oh, Doamne, zici că sunt o profesoară de vârstă a doua. Așa de infatuată...

Sophie nu-i mai răspunse. Ridică din umeri și se apucă de treabă. Mai târziu, Hattie o anunță că pleacă la Utra să-i facă instructajul lui Evelyn pentru munca pe șantier. Era o scuză. De fapt, ardea de nerăbdare să revadă locurile ei favorite din Lindby. Soarele era încă sus și voia să se bucure din plin de vremea bună. Când trecu pe lângă casă, Cedric tocmai își parca mașina, iar Mima îi făcea de zor cu mâna de la geamul bucătăriei. O zări pe Hattie și deschise ușa:

– Nu intri să bei o cană de ceai?

Hattie se gândi că Mima nu vrea decât să mai stoarcă informații și să-i dea sfaturi.

– Nu, nu mai am timp azi. Dar Sophie se pregătește de o pauză, dacă vrei să o chemi.

Și porni în jos pe cărare, cu soarele în ochi, încântată ca un copil care chiulește de la școală.

Copilul Annei își petrecu prima noapte din viață la Terapie Intensivă. Moașele spuneau că nu era nimic grav. Era sănătos, un băiețel minunat, dar avea ceva probleme cu respirația, așa că era mai bine să-l țină sub supraveghere o vreme. În plus, Anna era epuizată și avea nevoie de odihnă. Îi vor aduce copilul dimineață și vor începe alăptatul. Cu siguranță, în câteva zile vor fi acasă amândoi.

Dormi pe apucate, atipind doar de câteva ori. Doctorul îi dăduse analgezice și visa extrem de intens. Se trezise brusc la un moment dat și se întrebase dacă aşa o fi când ieși droguri. Nu o tentase niciodată să încerce, nici măcar în timpul facultății. Pentru ea era esențial să dețină controlul în orice situație.

Știa că Ronald era lângă ea; îl auzise de câteva ori vorbind la mobil. Bănuia că îi sunase pe ai lui. Încercase să-i spună că nu e în regulă să folosească mobilul în spital, dar o cuprinsese toropeala de la medicamente și nu reușise să articuleze cum trebuie cuvintele.

Se trezise din nou când afară era deja lumină și părea că se simte mai bine, încă amețită și cu ceva dureri, dar conștientă. Ronald adormise pe scaunul din colț, cu capul pe spate și cu gura deschisă, sforăind de zor. O moașă intră în salon.

– Ce-mi face copilul?

Încă îi părea ciudat să vorbească despre copilul ei, nu se gândise deloc la momentul nașterii. Se simțea complet desprinsă de seara anterioară.

– Îți aduc imediat. Se simte foarte bine, respiră singurel.

Ronald se trezi și se îndreptă în scaun. Semăna cu tatăl lui, cu smocul de păr pe post de barbă și cu privirea rătăcită ca după somn.

Copilul era așezat într-o cutie de plastic, care-i amintea Annei de un acvariu. Era întins pe spate. Pielea avea o ușoară nuanță gălbuiie; Anna se documentase și știa că e ceva normal. Câteva fire moi de păr încis la culoare îi fluturau pe creștet, iar de-o parte și de alta a capului avea două semne roz.

– Nu te îngrijora pentru astea, îi spuse moașa, bănuind la ce se gândeau Anna. Sunt de la forceps. O să dispară în câteva zile.

Ridică copilul, îl înfășură într-o pătură și îl dădu Annei în brațe. Primul lucru pe care-l zări fu o urechiușă absolut perfectă.

– Încercăm să alăptez?

Ronald se trezise de-a binelea. Se așeză pe pat lângă Anna și vizavi de moașă. Întinse un deget și privi uluit cum copilul îl prinde încet. Moașă îi arăta Annei cea mai bună modalitate de a-și hrăni copilul.

– Ia o pernă în brațe și ține-i capul cu mâna asta, după care condu-l încet spre sân...

Anna, de regulă o tipă foarte îndemânată și atentă, se simțea acum teribil de stângace. Dar copilul se apropiu și se prinse de sânul ei, iar ea îi simțea fiecare supt până-n stomac.

– Ia te uită, ai reușit, remarcă moașa. Te descurci excelent. Dacă lucrurile merg bine, mâine sunteți acasă.

Rămaseră amândoi pe pat cu ochii la copil și după plecarea moașei. Adormi curând și Ronald îl ridică atent și-l așeză înapoi în pătuțul de plastic. Anna era singură într-o rezervă pe fereastra căreia se vedea acoperișurile cenușii ale caselor de pe malul mării. S-au apucat să scrie anunțul pentru *Shetland Times*:

„Ronald și Anna Clouston au devenit, în 20 martie, părinții unui fiu pe nume James Andrew. Este primul nepot al lui Andrew și Jacobina Clouston din Lindby, Whalsay, și al lui James și Catherine Brown din Hereford, Anglia.”